

KABDEBÓ TAMÁS

K2

Igen, félek a repülőktől. És a vírusoktól.

Ezeket a sorokat 18. életévem betöltése előtt oktatóm, Dr. Mathias Tamasovszky biztatására írom. Mióta eszemet tudom – mondjuk úgy, a negyedik életéveemtől kezdődően –, három nagyszerű oktatóval látott el jószülöm, az Intézet. Az elsőt Giovanna Giovinettának hívták (röviden Gigi), aki az élettan és az alkalmazott pszichológia doktora volt. Dúskeblű, teltkarcsú nő volt, dallamos alt hangon beszélt velem, az anyanyelvén. Elsajátítottam tehát az olaszt, az élettan, a fizika, a számtan és a női divat alapelemeit és megtanultam néhány Leopardi, Carducci és Ungaretti verset. (Férfiként a dúskeblű nőket kedveltem.)

Tíz éves születésnapomon új oktatóra bíztak, aki az elmúlt hét közepéig, tehát nagykorúságom küszöbéig, szellemi gondomat viselte. Ian Angus skót ember volt, hórihorgas, szeplős és szőke, az angol nyelvet ropogtatott r-hangokkal beszélte és tudott néhány skót-gél dalocskát, amelyet ugyanúgy megtanultam tőle, mint a pattogatott kukoricaszzerű skót-angol kiejtést. Ian Angus (röviden Iá) a genetika és a szociálpedagógia kandidátusa volt, több akadémia levelező- és dísztagja. Tőle sajátítottam el a krikett és a kosárlabda alapelemeit is, habár nem sok krikett vagy kosárlabda meccsen vehettem eddig részt. Az Iá-korszakban úgyszólván az Intézet minden vezető tagja tanított: az első számítógépet 11. születésnapomra kaptam, a biokémiai, genetikai és az arborétumi alapvizsgát 12. születésnapomon tettem le; egy évvel később elsajátítottam a csillagászat alapelemeit is, s ettől kezdve hetente egyszer, éjjel 1/2 12 és 12 óra között inspekcióztam az Intézet csillagvizsgáló tornyában. Az Alfa Kentaur BZ 14-es törpecsillagának felfedezése 16. életévem határvidékére teendő. (Mint nőnek, az Angus-típusú férfi az ideálom.)

Nemi ösztöneimet is ebben az időszakban szabadították föl az Intézet orvosai. Előtte ugyanis azt sem tudtam, hogy fiú vagyok-e vagy lány. (Igaz, azóta sem tudom, és ez a kérdés egyre kevésbé lényeges számomra.)

Új oktatóm, Mathias Tamasovszky doktor az Intézet igazgatója is egyben. Előéletét nem ismerem, és azt másoktól sem tudtam meg. Annyit azonban megemlített, Japánban élt tíz évet – és velem, amint a nyelvet megtanultam – japánul fog beszélni. Egyelőre hol olaszul, hol angolul értekezünk, Matának (nevét így rövidítettem) úgy tetszik, bármely nyelv egyaránt fekszik.

A múlt héten leültetett a számítógép mellé (ez is a sajátom, immáron egy hatodik generációs masina), és rávett arra, hogy sakk-időmből vágjak le napi félórát arra a célra, hogy életem jelentősebb eseményeit rögzítsem. Írásra eddig senki nem biztatott, nincs gyakorlatom benne, hisz a TELTEXT, INTERNET,

WORLD-WIDE WEB rendelkezésemre áll, s azt a klasszikust vagy ponyvát emelem le onnan, amelynek szövege, talán éppen a színes, csicsás keretezés vagy a kísérő illusztrációk miatt megtetszik. Az Intézetben könyvek is vannak, habár én még egyet sem olvastam, újságok és folyóiratok is, melyekbe belebelekukkantok. Ez is persze hiábavalóság, mert az elektronikus újságokat rendszeresen olvasom, és szövegszerkesztőm segítségével az engem érintő vagy érdeklő híreket esténként összeállítom. Az F. C. Milan minden játékosának „góltörténetét” betéve tudom, holott még életemben nem voltam valódi futballmérkőzésen.

Más gyerekekkel, majd kamaszokkal rendszeresen találkoztam az Intézet óvodájában, iskolájában. A tornateremben kedvvel kosaraztam velük, s ők nem vették észre sajátságaimat, amik elválasztanak, megkülönböztetnek tőlük. Születésem titkát lelkemre kötötték (rossz szó: *tudatomra* bízták), s ez titok maradt; körültekintő neveltetésem viszont a csodálat és enyhe irigység tárgya lett. Most azonban Mata egyenesen biztat, hogy történetemet summázzam, a nagy születésnap után pedig a világ elé álljak. Mint egy felnőtt. (187 cm magas vagyok, 80 kiló, hajam répaszínű.)

Nos hát volt azért egy-két kirándulásom a földgolyó bizonyos pontjaira. Repülővel, autóval vittek megnézni a tengert. Megengedték, hogy vízbe dugjam a mutató- és nagylábujjam s mindkettőt megnyaljam. (Igen-igen hajlékony vagyok.) Egy hétvégén elvittek egy csendesen horkoló tűzhányó tölcseréig, vésővel (kesztyűs kézzel) megkövült lávát törtem magamnak, fiókomban őrizgetem. Jártam az állatkertben, aztán a szafariparkban. Gumiköpenybe bugyoláltak, kis plasztik szemüvegen keresztül szemlélgettem az állatokat, mert féltettek a sokféle bacilustól és vírustól, amit az állatoktól kaphat az ember. (Az állatokat nem féltették az ember vírusaitól.) A fiókomban van egy rugóra járó kis majom, amely gombnyomásra nyílik s előpattan belőle egy bunkós, szőrös ősember, melyből gombnyomásra kilép egy homo sapiens.

Racionális neveltetésem következtében semmiféle isteni hatalomtól nem tartok, gondozóimat nagyra becsülöm, és az Intézet intellektuális birodalmának készséges alattvalója vagyok. Hát igen. Tizennyolc évvel, és nem egészen kilenc hónappal ezelőtt az Intézet vezető kutatói elhatározták, hogy a biológiai apámtól és anyámtól nyert ondó és petesejtet egyesítik, s a megtermékenyült egység embrionális eredményét nem anyaméhbe ültetik, hanem először lombikban, majd mesterséges méhben növesztik, fejlesztik. Már első nevelőm, Gigi, elmondta, hogy nem én voltam az egyetlen kísérleti magzat, de „féltestvérem”, *K1*, vigyázatlanság áldozata lett. Magzati létemben az „újméh” generált bőrből fejlesztett organikus csövébe torkollott köldök-zsinórom, születésem mindössze abból állott, hogy lecsapolták körülöm a magzatvizet, kihámoztak az újméhből és a kezdeti percekben ózondús palackot illesztettek ajkamra.

Bábáimra nem emlékszem, később sem kötötték az orromra, kik voltak, viszont többször jártam a 2-es laboratórium múzeumaiban, ahol magzati létem lombikját, illetve embrió-mivoltom újméhét hermetikusan lezárt palackban őrzik. (Megdobogtatják a szívemet ezek a nemes tárgyak.) Még kisgyermek voltam, amikor megértették velem, hogy a kísérleti születést titkon kell tartani, mert a különböző begyepesedett vallások és szekták ódondász papjai irtóznak a tudomány legfrissebb eredményeitől, az erkölcsrendészekről és a törvényhozókról nem is beszélve. (Meg kell várni, amíg többen leszünk!)

Nememet is eltitkolták előttem, sokáig nem is értettem: miért. Hajamat kefefrizurára vágták, kezdetben szoknyanadrágban és fehér ingben, később jeansban, ponchóban, majd színes melegítőknben jártam. Mivel tizenhatéves koromig más emberpalántákat meztelenül csak szobrokon és képeken láttam, nem értettem, nem mértem fel saját különbözőségemet. Aztán kaptam egy oltást, amely pompásan sikerült és a nemi kísérlet befejező része volt. Addigra már tudtam, hogy a nemiség első jele a kromoszóma-szám, azontúl a nemi szerv, illetve a csontozat különbözősége, a húspárnázatok mássága és a belső részek sajátos jellege.

Az oltás után közölték velem, hogy a herezacskóm rejtve, belül van, méhem gombócnyi és nemi szervem – ezt persze már magam is tudtam – pneumatikus. Mivel nem sokkal azután már nemi érintkezésekre is sor került (ha romantikus lennék, azt mondanám, szexuális kalandjaim voltak), láttam, tapasztaltam, hogy korombeli fiúk és lányok (az Intézet kutatóinak gyermekei) nemileg miképpen funkcionálnak. A felgerjedt fiúk szervei megmerevedtek, a lányok vulvája nedves lett, megduzzadt. Az én szervem mint a csiga szarva. Ha lánnyal érintkeztem, csigaszarvam kidudorodott s készségesen a vaginába hatolt; ha fiúval volt dolgom, szervem behomorodott, visszabújt az üregbe, melybe a megkívánt fiú merev tagja benyomulhatott. Mindkét fajta érintkezést, minden alkalommal, maradéktalanul élveztem, mint a csigabigák.

Napi feladataim közé tartozik a kaktuszkert gondozása. Az Intézet közepén félholdas, fedett területen nyolcszáz kaktusz él, a bogyónyi törpeaktusztól kezdve a mexikói óriáskaktuszig. Kedvencem a braziliai orchidea-kaktusz, melynek virága csodálatos szépségű és enyhe, finom illatot áraszt. (Clearly: only some may feel this delicate scent.)

Közösségem, az Intézet minden tagja ügyel rám, figyel engem, s ez remek érzés. Kicsit félek a külvilágtól s különösképpen – ezt *belém oktatták* – a leleskedő bacilusoktól és az egyre erősebben felfegyverzett vírusoktól. Aztán van még egy félelmem – melyet oktatóimnak is szégyelltem mindmáig bevallani –, ez pedig a repülőszerencsétlenség. Kezdeti kamaszkori utazásaimat repülőgépeken tettük meg oktatóimmal. Minden alkalommal hánytam. És még valami történt. Amikor a tengerhez látogattunk, történetesen egy üres római strandot választottunk ki késő ősszel, nevelőm egy félórácskára magamra hagyott. Ültem a ho-

mokban, védőruhában, sisakom levettem, kezem-lábom kidugtam, élveztem a verőfényt. Ott és akkor elémbé penderedett egy lányka, tizenhárom-tizennégy éves ha lehetett. Azt mondja: oda'dnám-e a bal tenyeremet, jósolna belőle. Balgaság, gondoltam, de azért, némi habozás után oda'dtam. Jósolt. Beszélgettünk is egy kicsit. Bámult, bámult engem, aztán elfutott. Jóslatát nem feledhetem. A la ragazza indovinetta ezt mondta: repülőszerencsétlenség áldozata leszek.

Ettől fogva úgy ragadt rám az aggodalom, mint a kullancs. (Kullancsot csak képen láttam.) Rettegésemet szégyelltem bevallani, jöllehet, már korábbi hányingereim meggyőzték oktatóimat arról, hogy nem tanácsos repülni. Autóval, hajóval, vonattal tesszük meg rövidesen utunkat a skóciai Glasgowba Matával, részben azért, hogy ott előbbi oktatómmal találkozva a két férfi haditanácsot tarthasson a jövőmre vonatkozóan. Mire specializálódjak? Oktató-neveltetésemben mi legyen a következő lépés? Jól tudom, az intézeti újszülészeti laboratórium (becenevén babagyár) már a V-betűnél tart, várják a V1, V2, V3, V4, V5 „kirajzását”. A titkok hermetikusak, magam sem tudom, hogy az óvodában, majd az intézeti iskolában hány szülőtlen PNEUMÁS-sal jártam együtt, azaz az újméhes, a nem szülők szülte gyári gyermekeken milyen nemi, nemes, vagy nemtelen kísérleteket végeztek. („Omertá”, mondá Gigi többször, s mindahányszor megszorongatta a karomat.)

Az Intézetben van egy háromkarú gyermek (becenevén Káli), ám ő különösképpen *szülőatyjának* nevezi („my birth father”) volt skót nevelőmet, és *édesanyjának* hívja Gigit. („La mamma dolce”) [Két volt oktatóm tán egymással kísérletezett?] A gyermek neve felől nincs kétség, láttam a benemhúzható füttyülőjét, fiúcska az illető. Nem lehet tudni, miért van három karja. Aztán ott a Libbyke, aranyos, ötéves kislány, most került át az iskolába. Libbyke apja-anya ott dolgozik az Intézetben. Az apja a nagykapunál portás, szerencsen férfiú; az anyja takarítónő, szép, dagadt, fehérbőrű ír asszony. Nos, Libbyke jobb fele fekete, bal fele fehér. Jobb kezén csak a körömágy halvány, és csupán a jobb talpa sápadt, a többi rész, mint féltörzse: fekete, míg bal keze rózsaszínesen fehér, bal lába hószinű, testének bal fele: fehér. Az Intézet óvodájában, iskolájában, sporttermeiben senki soha nem kérdez semmi illetlent gyerektársától. A személyes titkok szentségét éppúgy elfogadjuk, mint a személytelen egyenlőséget.

[Itt végződik K2 beszámolója, melyet sajnos nem folytathatott. A glasgowi repülőtértől keletre fekvő Glen Scot völgy egyik kies erdész házában, 1995 június 1-én szörnyethalt Dr. Tamasovszky Mátyás, a Notyetsuch Intézet igazgatója, Ian Angus, a genetika világhírű kutatója és egy K2 nevű fiatal, akinek a nemét a kirendelt mentőszolgálat nem tudta megállapítani. Egy kanadai teher szállító gép fölrobbant a levegőben. Szétesett roncsainak egy darabja ráhullott az erdészházra és megölte a benne alvókat.]

(Giovanna Giovinetta szíves közlése alapján lejegyezte: Kabdebó Tamás)